

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 333/2011-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., S., zastúpeného advokátom Mgr. R. T., PhD., B., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 23/2010 z 22. novembra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2011 doručená sťažnosť M. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 23/2010 z 22. novembra 2010 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplynulo, že sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK 2 T 16/2008 z 23. júna 2010 uznaný vinným zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, za čo bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie a vec sa v čase podania sťažnosti nachádzala v štádiu odvolacieho konania na najvyššom súde. Najvyšší súd sťažovateľa 11. novembra 2010 upovedomil o konaní neverejného zasadnutia 22. novembra 2010 o 10.00 h v súvislosti s rozhodovaním o predĺžení lehoty trvania jeho väzby podľa § 76a Trestného poriadku. Podaním z 22. novembra 2010 sa sťažovateľ prostredníctvom obhajcu vyjadril k ďalšiemu trvaniu väzby a na neverejnom zasadnutí 22. novembra 2010 bol pred rozhodnutím najvyššieho súdu v prítomnosti obhajcu vypočutý.

3. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 23/2010 z 22. novembra 2010 bolo podľa § 76a Trestného poriadku rozhodnuté, že lehota trvania väzby sťažovateľa sa predlžuje do 3. apríla 2011.

4. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv v súvislosti s jeho právom na preskúmateľné väzobné rozhodnutie a primeranú súdnu odpoveď na námietky sťažovateľa proti ďalšiemu trvaniu väzby a v súvislosti s jeho právom na osobnú slobodu a zákonné väzobné rozhodnutie. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti poukázal na priebeh jeho väzobného stíhania, od vzatia do väzby v prípravnom konaní, cez podanie obžaloby až po opakované rozhodovanie o jeho väzbe prvostupňovým súdom a sťažnostným súdom. Pomerne výraznú časť sťažnostnej argumentácie venoval poukázaniu na nečinnosť jeho zvolených a náhradných obhajcov, tvrdným priedahom v konaní prvostupňového súdu a relevantnej judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Vo vzťahu k najvyššiemu súdu, ktorý sťažovateľ označil za jediného porušovateľa svojich práv, a uzneseniu napadnutému touto sťažnosťou sťažovateľ uviedol:

„Vo vyjadrení z 22.11.2010 som okrem iného namietal nezákonnosť uznesenia špecializovaného trestného súdu z 27.05.2010 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 10.06.2010 z dôvodu porušenia môjho práva na obhajobu v súvislosti s neverejným

zasadnutím Špecializovaného trestného súdu dňa 27.05.2010, keď v mojej veci išlo o prípad povinnej obhajoby.

Vo vyjadrení z 22.11.2010 som taktiež namietal neprimeranú dĺžku trvania mojej väzby, ktorá v čase rozhodovania najvyššieho súdu celkovo trvala takmer 4 roky a 2 mesiace. V tejto súvislosti som poukazoval na konkrétne rozsudky ESLP v obdobných veciach.

Hoci podstatné námietky obsiahnuté vo vyjadrení z 22.11.2010 najvyšší súd uviedol v uznesení najvyššieho súdu z 22.11.2010, v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia sa s nimi vôbec nevyporiadal, keď iba všeobecne konštatoval, že v doterajšom konaní nebolo zistené, že by postupom orgánov činných v trestnom konaní, či súdu po podaní obžaloby boli porušené práva obžalovaného, ako ich tento namieta. Z tohto dôvodu považujem uznesenie najvyššieho súdu z 22.11.2010 za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, v dôsledku čoho najvyšší súd zlyhal v poskytnutí súdneho prieskumu zákonnosti pozbavenia slobody vyžadovaným čl. 5 ods. 4 Dohovoru. Z identického dôvodu boli porušené moje práva zaručené čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a čl. 17 ods. 5 Ústavy SR.“

Sťažovateľ k dĺžke trvania svojej väzby okrem rozsiahlej citácie záverov štrasburskej judikatúry uviedol:

„Moja väzba v prípravnom konaní trestnom trvala od 03.10.2006 do 13.06.2008, čo je 1 rok a 8 mesiacov a v konaní pred súdom trvá od 13.06.2008, čo ku dňu 22.11.2010 bolo 2 roky a 5 mesiacov, celkovo teda takmer 4 roky a 2 mesiace...“

Odhladnuc od záverov uvedených v citovaných rozsudkoch ESLP v porovnateľných veciach je navyše potrebné dodať, že už od môjho pozbavenia osobnej slobody väzbou orgány činné v prípravnom konaní trestnom nekonali s osobitným urýchlením a vznikali zbytočné priesťahy v priebehu vyšetrovania. Rovnako v konaní pred súdom súd prvého stupňa nekonal urýchlene, predovšetkým ničím nemožno odôvodniť zbytočný priesťah trvajúci takmer 5 mesiacov od podania obžaloby dňa 13.06.2008 do začatia hlavného pojednávania dňa 11.11.2008 a následné nedostatočne urýchlené konanie v obdobiach od 15.12.2008-20.01.2009, 08.04.2009-12.05.2009, 15.05.2009-17.06.2009, 30.06.2009-09.09.2009, 16.10.2009-25.11.2009 a v roku 2010, kedy do 27.05.2010 sa hlavné pojednávanie uskutočnilo len počas 8 dní.

I vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že uznesením najvyššieho súdu z 22.11.2010 bolo porušené moje právo na osobnú slobodu a zákonné väzobné rozhodnutie vyplývajúce z čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 4 Dohovoru.“

5. V petite sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že najvyšší súd porušil jeho označené práva, zrušil uznesenie najvyššieho súdu a prikázal mu, aby ho neodkladne prepustil z väzby na slobodu. Žiadal priznať aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

9. Ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo všeobecnosti platí, že ústavný súd je zdržanlivý, pokiaľ ide o zásahy do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu všeobecného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov (vrátane Trestného poriadku) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

10. Právo na osobnú slobodu garantované tak ústavou, ako aj dohovorom zaujíma v hierarchii základných práv a slobôd (ľudských práv a základných slobôd) popredné miesto. Pod osobnou slobodou sa rozumie voľný, ničím neobmedzený pohyb človeka, ktorý sa môže podľa vlastného rozhodnutia zdržiavať na určitom mieste alebo slobodne z tohto miesta odísť (III. ÚS 204/02). Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, ale aj II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07). Z uvedenej zásady vyplýva, že porušenie zákona v prípade rozhodovania o väzbe zakladá zároveň aj porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru.

11. Väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (m. m. III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu dbať o to, aby doba väzby obvineného neprekročila nevyhnutnú hranicu. Na tento účel patrí všeobecnému súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe. Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03). Vychádzajúc z týchto základných princípov ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľa.

12. Najvyšší súd na vlastné odôvodnenie uznesenia v podstatnom uviedol:

„Špecializovaný trestný súd v Pezinku predložil na vec sa vzťahujúci trestný spis Najvyššiemu súdu SR k odvolaciemu konaniu dňa 28. septembra 2010.

Menovaný bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu v Senici, sp. zn. Tp 40/2006, zo dňa 6. októbra 2006, v spojení s uznesením Krajského

súdu v Trnave, sp. zn. 4 Tpo 47/2006, z dôvodu uvedeného v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por. s tým, že táto začala plynúť dňa 3. októbra 2006.

Od toho času bola lehota väzby obžalovaného M. Š. opakovane predĺžená, naposledy uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 27. mája 2010, sp. zn. PK 2 T 16/2008, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Tost 23/2010, zo dňa 10. júna 2010 do 13. decembra 2010, kedy súčasne došlo k zmene dôvodov väzby u menovaného tak, že ho prvostupňový i sťažnostný súd ponechali vo väzbe, z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. pri súčasnom závere, že dôvody kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por. pominuli.

Keďže je zrejmé, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací do 13. decembra 2010, kedy uplynie lehota väzby obžalovaného, nebude môcť o odvolaniach obžalovaných a prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry GP SR rozhodnúť, senát najvyššieho súdu pristúpil k preskúmaniu, či sú splnené zákonom stanovené podmienky pre prípadné ďalšie predĺženie lehoty väzby obžalovaného M. Š. alebo tieto splnené nie sú, v ktorom prípade by prichádzalo do úvahy jeho prepustenie z väzby na slobodu.

O zámere preskúmať zákonnosť prípadnej ďalšej väzby Najvyšší súd Slovenskej republiky upovedomil obžalovaného M. Š., ktorého pred samotným rozhodnutím osobne vypočul a informoval aj jeho obhajcu, ktorý bol tiež pri predmetnom výsluchu prítomný.

Najvyšší súd vyhodnotiac všetky relevantné skutočnosti dospel k zisteniu, že aj v súčasnom štádiu trestného konania sú napriek vzneseným námietkam obžalovaným dané dôvody jeho väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. Por. a súčasne sú splnené zákonné podmienky pre ďalšie predĺženie lehoty jeho väzby podľa ustanovenia § 76a Tr. Por.

Podľa neprávoplatného rozsudku súdu prvého stupňa obžalovaný M. Š., ako vodcovská postava, mal postupne od roku 2001 vytvárať a štruktúralne formovať zločineckú skupinu zloženú z jeho spoluobžalovaných s cieľom na území Trnavského a Bratislavského kraja koordinovane získavať finančný a majetkový prospech vydieraním, zavražďovaním, podvodmi a vyhrážkami poškodených fyzických osôb. Činnosť celej skupiny vrátane plánovania síl a prostriedkov určoval výhradne obžalovaný M. Š., ktorý pod neustálou kontrolou poveroval priamo jednotlivých členov zločineckej skupiny jednotlivými úlohami a takto mali jednotliví členovia skupiny najmenej 12 protiprávných skutkov majúcich

charakter vydierania, hrubého nátlaku podvodu. Takto mala táto zločinecká skupina pôsobiť až do 29. septembra 2007.

Sám obžalovaný M. Š. sa mal priamo podieľať na spáchaní 8 skutkov, konkrétne na vydieraní poškodených Ing. K. K. (skutok č. 3), Z. J. (skutok č. 4), Ing. J. H., ďalej na páchaní hrubého nátlaku voči poškodeným R. M., S. H., O. P. a P. L. (skutky č. 5, 6, 7, 8) napadnutého rozsudku a podvodu voči poškodenému P. P. (skutok č. 11).

Povaha, charakter, rozsah a doba približne šesť rokov, po ktorú táto skupina pod priamym vedením M. Š. takto pôsobila je dostatočne odôvodnenou skutočnosťou zakladajúcou obavu z toho, že ak by bol prepustený na slobodu, mohol by pokračovať v takejto trestnej činnosti.

Dôležitým faktom totiž je, že aj keď obžalovaný M. Š. sa nachádza vo väzbe, takmer všetci ostatní členovia jeho skupiny sú na slobode, voľne žijú a pôsobia v tej lokalite, v ktorej páchali predmetnú trestnú činnosť a majú s týmto prostredím nepretržitý kontakt.

Ak by bol obžalovaný z väzby prepustený, nič nebráni tomu, aby táto skupina obnovila svoju zločineckú činnosť, ako to robila pred jeho vzatím do väzby. Títo členovia nachádzajúci sa toho času na slobode a podľa doterajších výsledkov boli priamo odkázaní pri svojej činnosti na plánovacie a organizátorské schopnosti obžalovaného M. Š. a jeho dominantné postavenie v skupine, do ktorého sa postupne prepracoval. Uvedené okolnosti plne odôvodňujú záver, že v danom prípade sú u obžalovaného M. Š. dané dôvody ďalšieho trvania väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Prípadným prepustením obžalovaného M. Š. na slobodu, by mohlo dôjsť k zmareniu alebo podstatnému sťaženiu dosiahnutia účelu trestného konania.

Najvyšší súd taktiež konštatuje, že súdne konanie doteraz prebiehalo bez subjektívnych prieťahov, prvostupňový súd veci venoval patričnú pozornosť a to tak po podaní obžaloby, ako aj v terajšej pokročilej fáze súdneho konania.

Keďže v doterajšom konaní nebolo zistené, že by postupom orgánov činných v prípravnom konaní, či súdu po podaní obžaloby boli porušené procesné práva obžalovaného, ako ich tento namieta, najvyšší súd rozhodol o predĺžení lehoty jeho väzby do 3. apríla 2011, pretože dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. u obžalovaného Š. aj v súčasnosti naďalej trvajú a predĺženie lehoty väzby je v danom prípade v súlade s ustanovením § 76a Tr. por. “

13. Pred predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd túto zaslal na vyjadrenie najvyššiemu súdu, ktorý vo vyjadrení z 21. júna 2011 zotrval na použitej argumentácii v napadnutom uznesení, zvýraznil, že išlo o výnimočne rozsiahlu a obťažnú trestnú vec, keď členovia tejto zločineckej skupiny pod vedením sťažovateľa pôsobili na určitom teritóriu dlhšiu dobu a páchaním trestnej činnosti bola táto skupina (známa pod názvom „chlapi od Š.“) postrachom pre ostatných občanov. Práve tieto okolnosti boli dôvodom rozhodnutia najvyššieho súdu o predĺžení ďalšieho trvania väzby, pričom toto rozhodnutie bolo vydané v súlade s platnou zákonnou úpravou (§ 76a Trestného poriadku) a zodpovedalo konkrétnemu stavu a povahe veci. V závere vyjadrenia najvyšší súd navrhol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

14. Vychádzajúc z uvedených mantinelov posudzovania väzobných rozhodnutí všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu ústavný súd uvádza:

Najvyšší súd v prípade sťažovateľa rozhodoval o predĺžení lehoty trvania väzby v štádiu súdneho odvolacieho konania, ktorému predchádzalo neprávoplatné odsúdenie sťažovateľa za obzvlášť závažný zločin vydierania a iné na trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov. Právomoc najvyššieho súdu v danej veci predĺžiť väzbu sťažovateľa mala zákonnú oporu v § 76a Trestného poriadku, v zmysle ktorého ak sa vedie trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody na 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie, ktoré nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov skončiť do uplynutia celkovej lehoty väzby v trestnom konaní a prepustením obvineného na slobodu, hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, môže súd rozhodnúť o predĺžení celkovej lehoty väzby v trestnom konaní na nevyhnutnú dobu, a to aj opakovane. Celková lehota väzby v trestnom konaní spolu s jej predĺžením podľa predchádzajúcej vety však nesmie presiahnuť šesťdesiat mesiacov.

15. Ústavnému súdu takto prislúchalo posúdiť, či najvyšší súd uznesením o predĺžení väzby sťažovateľa do 3. apríla 2011 mohol zasiahnuť do jeho označených práv. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia jasne a presvedčivo odôvodnil danosť väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného

poriadku aj v štádiu odvolacieho súdneho konania a primerane odôvodnil aj naplnenie hypotézy § 76a Trestného poriadku, ktorý mu in concreto umožňoval predĺžiť väzbu sťažovateľa až do 3. októbra 2011. Najvyšší súd reagoval aj na dôvody a námietky prezentované sťažovateľom a jeho obhajcom tak osobne na neverejnom zasadnutí najvyššieho súdu, ako aj v písomnom vyjadrení doručenom najvyššiemu súdu v deň konania neverejného zasadnutia. Rozhodnutím najvyššieho súdu nedošlo k predĺženiu lehoty trvania väzby sťažovateľa nad rámec zákonného limitu a aj napriek tomu, že najvyšší súd sa pomerne stručne venoval obťažnosti uvedenej trestnej veci z hľadiska jej vplyvu na dĺžku trestného konania, ešte stále ide o ústavne konformné a akceptovateľné odôvodnenie uznesenia.

16. V tejto súvislosti však nemohlo uniknúť pozornosti ústavného súdu to, že sťažovateľ napriek vedomosti o konaní neverejného zasadnutia najvyššieho súdu 22. novembra 2010 o 10.00 h., ktorú mal podľa vlastných tvrdení už 11. novembra 2010, doručil prostredníctvom obhajcu vyjadrenie do podateľne najvyššieho súdu až v deň konania neverejného zasadnutia o 8.50 h. Napriek tomu, že po formálnej stránke bolo predmetné vyjadrenie doručené včas, z materiálneho hľadiska oneskorenou realizáciou predmetného podania sa sám sťažovateľ do istej miery obmedzil v realizácii svojho práva na obhajobu. Najvyšší súd mu však poskytol primeranú možnosť realizácie jeho práva na obhajobu konkretizované v jeho práve predložiť argumenty a námietky proti predĺženiu lehoty jeho väzby a v prospech jeho prepustenia na slobodu tým, že ho osobne na neverejnom zasadnutí senátu v prítomnosti obhajcu vypočul.

17. S ohľadom na uvedené ústavný súd považoval sťažnostnú argumentáciu týkajúcu sa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu za zjavne neopodstatnenú a bez ústavnoprávnej relevancie. Keďže v napadnutom uznesení najvyššieho súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil, nič čo by indikovalo porušenie zákona pri rozhodovaní o predĺžení lehoty väzby sťažovateľa, nezistil ani potenciálnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľa, ktorej reálnosť by mohol preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu

nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj preto ústavný súd nepovažoval za potrebné dopĺňať či rozvíjať právne názory najvyššieho súdu.

18. Keďže ústavný súd je sťažnosťou viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), nemohol nad rámec sťažnosti a jej petitu (III. ÚS 166/02) rozhodovať o prípadnom porušení označených práv sťažovateľa skorším postupom a skoršími rozhodnutiami o väzbe prvostupňového či najvyššieho súdu. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že prípadné porušenie práv sťažovateľa predchádzajúcim uznesením najvyššieho súdu z 10. júna 2010 sp. zn. 1 Tost 23/2010, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK 2 T 16/2008 z 27. mája 2010, ktorým bola jeho väzba predĺžená do 13. decembra 2010, nemohlo byť predmetom rozhodovania ústavného súdu v rámci konania o tejto sťažnosti, pretože o tom už ústavný súd koná v inom konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 452/2010.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie uznesenia najvyššieho súdu, príkaz najvyššiemu súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu, primerané finančné zadosťučinenie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011